

Zweetwater

10-12-1998

Zoals bijna overal in de tropen wordt er in Papoea Nieuw Guinea door de meeste buitenlanders vrij veel bier gedronken. Sommige mensen zullen daarmee hun heimwee proberen te verdrinken, rijkelijk aangemoedigd door de vochtige warmte. Daar kan ik me wel iets bij voorstellen, maar over heimwee wil ik het nog niet hebben.

We krijgen wel eens de vraag of we van die warmte niet botergaar worden. Ik heb er geen last van, maar raak geïrriteerd als het zweet van mijn voorhoofd loopt en mijn bril beslaat. Op het heetst van de dag is het rond de 33 graden (in de schaduw) en 's ochtend vroeg een graad of zes kouder. Het kan hier zelfs zo koud worden (heldere nacht of tijden met alleen maar regen en geen zon) dat we onder twee katoenen dekens slapen. Dan is het nog wel boven de 23 graden.

De gevoelstemperatuur wordt hier voor een belangrijk deel door de luchtvochtigheid bepaald, het is altijd stikbenauwd. Na een flinke regenbui kan de luchtvochtigheid hoog oplopen en als het een paar dagen achter elkaar heeft geregend, voelen de lakens klam aan en wil het papier niet door de fax. Kleine wondjes groeien uit tot smerige ontstekingen, schoenen gaan schimmelen en in de camera-lens ontstaan fraaie dendritische patronen van tropische zwammen.

Het zweet ruikt hier anders dan in Nederland, lekkerder zou ik bijna zeggen. Dat komt misschien wel omdat het zoveel meer is en amper de kans krijgt om op te drogen. Anders dan in Nederland heb

ik hier ook geen zweetsokken, hoewel ik hetzelfde schoeisel draag. Misschien zweet ik op andere plekken, maar hoeveel dat nu eigenlijk is, zou ik niet weten.

Ik heb daarom een onderzoekje gedaan, waarvan ik de resultaten exclusief voor deze krant presenteer. De doelstelling van het onderzoek was om het verschil te berekenen tussen wat ik gedurende

WILDVREEMD

een etmaal drink en eruit water. Het verschil daartussen — dat moge duidelijk zijn — heb ik weggezweet, mits ik niet in lichaamsgewicht ben veranderd.

Wat was er voor dit onderzoek nodig? Een 250 ml maatbeker waarmee ik alle consumpties mat, een even grote maatbeker waar ik mijn water in opving en een notitieboekje. Gedurende drie dagen heb ik gemeten en het waren dagen dat ik gewoon op kantoor of thuis werkte, geen colleges gaf en niet het veld inging. Op kantoor keek men wel een beetje raar dat ik met

een maatbeker naar de wc ging, maar thuis was dat geen probleem. De familie is al een week of zes geleden naar Nederland vertrokken en dat gaf me tijd om deze buitengewoon belangrijke metingen te verrichten.

Voordat ik de resultaten bekend maak, kan ik al verklappen dat er het een en ander misging. Dat is niet zo uniek, want tijdens het meeste onderzoek gaat er wel wat mis. Daar lees je helaas weinig over, maar naar aanleiding van dit onderzoek kan ik u mededelen (a) dat je ruime maatbekers moet hebben en bij wateren in de nacht het licht aan moet doen, (b) het niet zo smakelijk is om de twee maatbekers te verwisselen.

Maar nu de feiten. In de drie dagen dronk ik 5.0 liter thee, 2.2 liter koffie, 1.9 liter water, 0.6 liter gin and tonic, en 0.6 liter witte wijn. Ik waterde er 4.9 liter uit. Als ik het allemaal goed berekend heb, is het verschil 5.4 liter. Dat is gelijk aan 1.8 liter zweet per dag oftewel bijna twee melkflessen. Het is nogal wat, maar daar deed ik dan ook 24 uur over.

Als ik over niet al te lange tijd weer in Nederland woon, zal ik er deze metingen eens herhalen. Mijn vermoeden is dat de theedorst zal dalen en dat ik minder zal drinken. Maar je weet het niet, misschien ga ik er juist veel drinken om een reden die ook sommige buitenlanders in Papoea Nieuw Guinea aanzet tot drinken — heimwee. Heimwee naar een ander land.

ALFRED HARTEMINK